

AZ ÚJ ISTEN

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 20. szám, 2017. május 19.

Vége a Nyugat által irányított globalizációnak, új, a Kelet által diktált világrend kora következik, üzent haza lelkesen Orbán Viktor Pekingből. Arra gondoltam, „ismerős egy kicsit már”, mint Zalatnaynak a Beatles legújabb lemeze az ócskapiacról. Mi lehet az ősforrás? Talán a csudálatos Mary Poppins, aki keleti szellel érkezett, és mindent megoldott? Nem, ez túl profán. Talán Oswald Spenglertől *A nyugat alkonya* ihlette a kormányfőt? Nem, Spengler konzervatív, sőt néha ultrakonzervatív volt, és keserűen írt arról, hogy csak egy párt maradt, a legrosszabb. Akinek a kebelében CÖF-NER szív dobog, az nem spengleri áldeák maradványain tévelyeg. S akkor felrémlített egy óriás Isten-alak, akit a Kádár-kor majd minden ünnepén idézni kellett, s aki a piros Keletről döngő léptekkel rohant neki a sápadt Nyugatnak, át a Szajrán és a Westminsteren, és átfogta a Fehér Ház vak falát. És a rohanás magyar vonatkozásai sem elhanyagolhatóak:

„S világra ömlő harsonád sodrába / Gyötört torkunk reszkető hangverése / Szerényen s mégis egyítve símul: / A kicsiny árva magyar jaj-patak/ A messze zengő nagy moszkvai árba, / Mely most tisztára mossa a világot.”

Ki sejthette, hogy Tóth Árpád 1919-ben a *Nyugat*ban megjelent, sokat vitatott versének ilyen elementáris hatása lesz a mai magyar politikára? Remélem, hogy hajlott korom miatt ebből a (n)agymosásból már kimaradok.